

## POSTANOWIENIE

Dnia 9 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka (przewodniczący)

SSN Zbigniew Kwaśniewski (sprawozdawca)

SSN Kazimierz Zawada

Protokolant Bożena Kowalska

w sprawie egzekucyjnej z wniosku wierzyciela Zakładu Ubezpieczeń Społecznych,  
Oddział w Z.

przeciwko dłużniczce W. K.

o świadczenie pieniężne,

w przedmiocie skargi wierzyciela na postanowienia Komornika Sądowego

przy Sądzie Rejonowym w G. z dnia 20 lipca 2015 r. wydane w sprawach

o sygnaturach [...] na posiedzeniu jawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 9 lutego 2017 r.,

na skutek zagadnienia prawnego przedstawionego

przez Sąd Okręgowy w G.

postanowieniem z dnia 8 września 2016 r., sygn. akt III Cz .../16,

"Czy komornik sądowy, który przejął dalsze łączne prowadzenie egzekucji administracyjnej i sądowej, powinien wliczyć w skład kosztów postępowania egzekucyjnego opłaty za czynności egzekucyjne, o których mowa w art. 64 § 1 pkt 2 - 6 ustawy z 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (t.j. Dz.U. z 2014 r., poz. 1619 ze zm.) oraz opłatę manipulacyjną, o której mowa w art. 64 § 6 tej ustawy w sytuacji, gdy administracyjny organ egzekucyjny nie wyegzekwował żadnych środków pieniężnych?"

**odmawia podjęcia uchwały.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 14 września 2015 r. Sąd Rejonowy w G. oddalił skargę wierzyciela (ZUS) na czynności komornika związane z wydaniem postanowień z dnia 20 lipca 2015 r. w przedmiocie przejęcia do prowadzenia spraw egzekucyjnych i ustalenia aktualnego stanu zadłużenia, w tym kosztów postępowania egzekucyjnego.

Skarga wierzyciela dotyczyła braku uwzględnienia w postanowieniach komornika kosztów dotychczasowej egzekucji administracyjnej.

Sąd I instancji uznał w uzasadnieniu postanowienia, że trafnie komornik nie uwzględnił kosztów egzekucyjnych powstałych w trybie egzekucji administracyjnej (opłat za czynności egzekucyjne i opłat manipulacyjnych), ponieważ nie przedstawiono tytułu wykonawczego wystawionego na tę należność. W przypadku przejęcia przez komornika sprawy do łącznego prowadzenia postępowań egzekucyjnych nie ma przesłanek, aby przy egzekucji roszczeń pieniężnych ZUS wykraczać poza zakres roszczenia określonego tytułem wykonawczym i realizować wnioski ponad kwotę w nim wskazaną, stwierdził Sąd Rejonowy.

Wierzyciel wniósł na to postanowienie zażalenie, twierdząc, że komornik powinien egzekwować także koszty powstałe w toku dotychczasowej egzekucji administracyjnej, o których otrzymał informacje od wierzyciela.

Przy rozpoznawaniu zażalenia wierzyciela Sąd Okręgowy w G. powziął poważne wątpliwości co do spornego obowiązku komornika przejmującego łączne prowadzenie egzekucji administracyjnej i sądowej, którym dał wyraz w przedstawionym Sądowi Najwyższemu zagadnieniu prawnym, przytoczonym w sentencji postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przedstawione Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia zagadnienie prawne powstało w związku z wydaniem przez komornika, prowadzącego na podstawie art. 773<sup>1</sup> k.p.c. łączną egzekucję administracyjną i sądową, postanowień w trybie

art. 774 k.p.c. o kosztach czynności egzekucyjnych dokonanych w ramach obu tych postępowań.

Sąd drugiej instancji, rozpoznając zażalenie na postanowienie oddalające skargę wierzyciela na czynności komornika, przyjął jako okoliczność bezsporną, że administracyjny organ egzekucyjny nie wyegzekwował od dłużniczki żadnej kwoty objętej tytułami wykonawczymi i w takim stanie komornik sądowy przejął prowadzenie egzekucji. Sąd ten powołał się na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2004 r., III CZP 6/04, (niepubl.), w którym Sąd Najwyższy powiązał konieczność orzekania o opłatach egzekucyjnych ze skutecznością prowadzonej egzekucji, stwierdzając, że komornik orzekając o kosztach łącznie prowadzonej egzekucji stosuje przepisy art. 64c §§ 9, 11 i 12 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz.U. 2014, poz. 1619 ze zm.), zwanej dalej „ustawą”.

Sąd Okręgowy, w składzie przedstawiającym Sądowi Najwyższemu do rozstrzygnięcia zagadnienie prawne, stanowczo podzielił w uzasadnieniu swego postanowienia pogląd prawny o powiązaniu orzekania przez komornika łącznie prowadzącego egzekucję administracyjną i sądową ze skutecznością prowadzonej egzekucji. Stwierdził wprost, że przepis art. 64c § 11 ustawy uzależnia powstanie i wysokość także kosztów egzekucji administracyjnej od skuteczności egzekucji w tym zakresie. Zarazem Sąd drugiej instancji przedstawił, z zachowaniem konwencji sprawozdawczej, odmienne stanowisko zaprezentowane wcześniej przez Sąd Okręgowy w G. w innym składzie, uniezależniające obciążanie dłużnika kosztami egzekucji administracyjnej od jej efektywności w postaci wyegzekwowania należności.

Zdaniem Sądu odwoławczego w składzie przedstawiającym zagadnienie prawne nie można jednak obciążać dłużnika kosztami postępowania egzekucyjnego, które nie doprowadziło do wyegzekwowania choćby części należności.

W judykaturze prezentowane jest konsekwentnie stanowisko o niedopuszczalności przedstawiania zagadnienia prawnego wówczas, gdy sądowi odwoławczemu nie chodzi o jego wyjaśnienie, lecz o nadanie legitymacji

aprobowanemu pogładowi, a więc o uzyskanie potwierdzenia swego stanowiska przez Sąd Najwyższy.

Nie jest więc wystarczającą przesłanką do zastosowania przez Sąd drugiej instancji art. 390 § 1 k.p.c. samo istnienie nawet rozbieżnej wykładni przepisu w orzecznictwie sądów, w sytuacji, w której sąd odwoławczy jest przekonany o prawidłowości tylko jednego kierunku wykładni określonej kwestii prawnej (postanowienie SN z dnia 18 czerwca 2015 r., III CZP 30/15, niepubl.; postanowienie SN z dnia 28 stycznia 2016 r., III CZP 105/15, niepubl.); postanowienie SN z dnia 17 lutego 2016 r., III SZP 6/15, niepubl.; postanowienie SN z dnia 5 listopada 2014 r., III CZP 79/14, niepubl.).

W sytuacji zatem, w której sąd odwoławczy jest przekonany o prawidłowości tylko jednego kierunku wykładni określonej kwestii prawnej, to brak jest podstaw do przedstawienia zagadnienia prawnego na podstawie art. 390 § 1 k.p.c., gdyż nie jest rolą Sądu Najwyższego udzielanie jedynie wsparcia dla stanowiska prawnego stanowczo aprobowanego przez sąd odwoławczy. Celem instytucji prawnej określonej w art. 390 § 1 k.p.c. nie jest bowiem to, aby Sąd Najwyższy potwierdzał jednoznacznie wyartykułowane i aprobowane stanowisko sądu drugiej instancji (postanowienie SN z dnia 23 września 2010 r. III CZP 55/10, niepubl.; postanowienie SN z dnia 10 lutego 2006 r., III CZP 1/06, niepubl.; postanowienie SN z dnia 23 lipca 1998 r., III CZP 24/98, niepubl.), a takie właśnie stanowisko Sądu odwoławczego zaprezentowane zostało w uzasadnieniu postanowienia z dnia 8 września 2016 r.

Z tych względów Sąd Najwyższy, na podstawie art. 61 § 1 ustawy z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U. 2016, poz. 1254), postanowił, jak w sentencji swego postanowienia.

jw

kc